

ELVESZETT A SZENT KORONA!!!!!! 3.RÉSZ

Miközben a palotában pánikban keresték a szent koronát, pici póni faluban, ahol a kastély tartózkodik, a helyi kocsmában épp a legfrissebb pletykákat tárgyalták ki a falubeli lakosok. „Én azt hallottam, hogy egy sivatagban van elásva a szent korona!” „Én azt hallottam, hogy már hetedhét óceánon túl van, mert a kakaós kalózok ellopták!” „Badarság! Ostobaság! Ennyi erővel a hatvankettedik krumplizsák utca végén lévő kukában is lehetne a szent korona! Ezek mind csak pletykák! Semmi bizonyítékotok nincs arra, hogy bármelyik igaz ezek közül! Beszéljünk másról, Sanyikám inkább hozz még egy kis pálinkát!!!” Hirtelen egy ismeretlen személy benyitott a kocsmába. Egy fiatal, úriasan felöltözött ám nagyon bús tekintetű legény lépett be. Egyértelmű volt, hogy nem pici póni falusi volt. A kocsmában hirtelen elnémult mindenki. Egy rövid idő után halk sustorgás kezdődött a falusiak között. „Ki lehet ez az ember? Hová valósi lehet?” A fiatal ember leült a kocsmá pulthoz és kért egy korsó málnaszörpöt. Miközben a kocsmáros készítette a vendég szörpjét? Óvatosan rákérdezett: „Téged meg mi szél hozott eme árkon, bokron túli kis kocsmába?” Megint mindenki elhallgatott a kocsmában, még azt is lehetett volna hallani, ha egy légy tüsszentene, de nem tüsszentett. A fiatal legény körbenézett, azt elmosolyodott. „Gondolom mindannyian hallottatok már róla, hogy királyi őfelségének a koronája eltűnt. Hát tudjátok meg, hogy én azt keresem, és sikerrel jártam.” A teremben most mindenki tátott szájakkal figyelte, mit mond az ifjú. „A sárkányok sivatagjában jártam, mikor észrevettem egy még nem látott lényt, aki valamit ásott. Nem tudtam, mi vagy ki lehet az, aki ás. Ilyet én még nem láttam hosszú lábai voltak, mintha egy madár lenne. Miközben azon gondolkodtam mi lehet, látom, hogy valami arany fénylő tárgyat emel ki a földből. Gondolkodás nélkül elkezdtem felé rohanni, ám erre észrevettem engem, megijedt, fogta a sátorfáját és a fénylő tárggyal elrohant... Esélyem sem volt utolérni. Hát elindultam a fura lény keresésére, és egy fél nap vándorlás után jutottam el ide, pici póni falvába, ebbe a kis kocsmába. Ám még mielőtt beléptem volna, látom a falújságon, hogy a legutóbbi hírek szerint a sárkányok sivatagjában látták a koronát, és így most már biztos vagyok benne, hogy az az ismeretlen lény csakis a szent koronát áshatta ki éppen!” A hallgatói megdermedve figyelték a fiatal ember történetét. Az egyik távolabbi asztal felől egyszer csak megszólalt egy fiatal hang. Egy kislány szólalt meg: „Ne búsulj, hát még semmi sincs elveszve! Te többet tudsz, mint bárki más! Üzend meg a királynak, hogy mit láttál, és téged biztos rögtön megajándékoz, amivel csak kívánod!” Az ifjú legény nagyot sóhajtott, „Hát, ha az olyan egyszerű lenne. Nem a jutalom miatt aggódom. Már itt lehetne a Korona, ha nem a lény tanulmányozásával lettem volna elfoglalva, hanem rögtön odamegyek hozzá. A király most már vígan hordhatná koronáját...” „Ez badarság”, mondta a kisleány, „még most is nagy segítséget nyújthatsz a királynak! Ne azon töprengj, hogy mi történt a múltban, hanem hogy mit tudsz belőle kihozni!” A kocsmában mindenki eltöprengett a kisleány bölcs szavain. Egyszer csak újra megszólalt az ifjú legény: „Igazad van! Még nincs elveszve semmi! Üzennem kell a királynak! Annyi a gond, hogy a nagy izgalomban teljesen elfelejtettem, hogy hogy nézett ki a lény... Csak annyira emlékezem, hogy hosszú lábai voltak.”

Segítsünk az ifjúnak emlékezni rá, hogy hogy nézhetett ki a lény! Ha ez megvan, már csak el kell juttatni minél gyorsabban a királyhoz, hogy mi történt!